

Ἱεραὶ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, αἵτινες δέον νὰ ἀναλάβουν τὴν πρωτοπορίαν διὰ τὴν Κανονικὴν ἀντιμετώπισιν τῆς κρισίμου καὶ σοβούσης σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. Τοῦτο τυγχάνει ἀπαραίτητον χρέος καὶ ἱερὸν καθῆκον, διότι δὲν εἶναι καθόλου ἴδιον τοῦ Μοναχοῦ καὶ κυρίως τοῦ Ἱερατείου, ὡς καὶ παντὸς εὐσυνειδήτου πιστοῦ νὰ παραδέχεται, ἔστω καὶ ψιλῶ ἀκόμη λογισμῶ, ὅτι κακοδοξεῖ ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτοῦ ἡγεσία καὶ νὰ ἀ ν έ χ ε τ α ι τοῦτο μὲ τὴν πεπλανημένην συναίσθησιν τῆς ἀσφαλείας καὶ ἰκανοποιήσεως ὅτι τοῦτο πράττων, εὐρίσκεται «ἐντὸς Ἐκκλησίας» ἢ ὅτι συμβάλλει εἰς τὴν διατήρησιν τῆς...έ ν ό τ η τ ο ς αὐτῆς, ἢ νὰ κατατρομάζη τοῦτον τὸ μορμολύκειον τοῦ «σχίσματος», τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, ἔχει ἤδη δημιουργήσει «δυνάμει» ἢ κακοδοξοῦσα ἡγεσία αὐτοῦ!

Ἐπειδὴ δὲ τὸ Κανονικῶς ἐνδεικνυόμενον μέτρον τῆς «διαστολῆς» καὶ «ἀποτείχισεως» εὐκόλως παρερμηνεύεται ἀπὸ πλευρᾶς ἰσχύος, ἐννοίας καὶ σημασίας, πρὸς ἀποκλεισμόν - κατὰ τὸ δυνατόν- τοιούτου ἐνδεχομένου, ἀναφέρομεν τὰ ἀκόλουθα ἐν συντόμῳ.

13. «ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ»

Βάσει καὶ δυνάμει τῶν ἐνδεικνυομένων Κανονικῶν Διατάξεων, (Ἱ. Καν: 31ος Ἀπ/κος καὶ 15ος Α.Β.Συν.) αὐτοδικαίως ὑποχρεούμεθα ὅπως ἀποτείχισθῶμεν τῆς Προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἀρχῆς, ὅταν αὕτη σφάλλη «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» ἢ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» κηρύσσει αἵρεσιν ἢ κακοδοξίαν τινά, ὡς δηλαδὴ ἀκριβῶς συμβαίνει, ἀπὸ ἐτῶν ἤδη μέχρι σήμερον, τόσον ἐνεκα τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς «δυνάμει» σχίσματος, καὶ τῆς διακηρυσσομένης καὶ π ρ ά ξ ε ι ἤδη ἐκδηλωθείσης κακοδοξίας τῆς οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως.

Λέγοντες, ἐν πρώτοις, ἀποτείχισιν, πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν ὅτι τοῦτο δηλοῖ, «χωρίζοντες ἑαυτοὺς τῆς τῶν αἵρετικῶν κοινωνίας». Συμβαίνει ὁμως πολλάκις παρὰ διαφόρων, βασικὴ ἐκτροπὴ ἐκ τοῦ δέοντος, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν τελείαν ἀπονεύρωσιν τῆς πλήρους ἐννοίας καὶ ἰσχύος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης διατάξεως! Νομίζουν, δηλαδή, καὶ πιστεύουν πολλοί, ὅλως ἐσφαλμένως βεβαίως, ὅτι ἡ ἀποτείχισις ἐκ τῆς Κανονικῶς σφαλλομένης ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, (ἐπισκόπου ἢ Ἱεραρχίας) εἶναι «προδηλότατος, χωρισμὸς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἀποκήρυξις. Αὐτῆς!

Δέον ὡς ἐκ τούτου νὰ τυγχάνη γνωστόν, ὅτι ὁ βασικὸς σκοπὸς καὶ ἡ καθολικὴ ἔννοια τοῦ 15ου Ἰ. Κανόνος τῆς Πρώτης καὶ Δευτέρας ἁγίας Συνόδου, δὲν εἶναι μόνον ὅπως διασαφίσῃ «εἰς ποίαν περίπτωσηί οὐ ἀποσχιζόμενος οὐ μόνον δὲν τιμωρεῖται, ἀλλ' ἀντιθέτως τυγχάνει καὶ ἐπαίνου ἄξιος», ἀλλὰ καὶ ὅπως, παραλλήλως τ ο ν ἰ σ η δεοντολογικῶς, π ό τ ε ἀποκλείεται καὶ π ό τ ε ΕΝΔΕΙΚΝΥΤΑΙ (δηλαδή, δηλοῦται - ἀποδεικνύεται - ἐπιβάλλεται) ἢ πρὸς τὸν οἰκεῖον ἐπίσκοπον κ.λπ. διακοπὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ μνημοσύνου αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία.

Ἐπὶ πλέον δὲ ἀποδεικνύει τρανώτατα καὶ συνιστᾷ ὡς ἐπιβεβλημένον καὶ ἀπαραίτητον τὸν οἰκεῖον λόγον τῆς ἀποτείχισεως, διὰ τῶν ἀκολουθῶν προκυπτόντων σημείων: Πρῶτον, διότι ὁ ἀποτείχιζόμενος διεσφάλισεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς αἵρέσεως, ὡς καὶ πάντας ὄσους τῷ ἡτοῦ δυνατὸν νὰ παραδειγματίσῃ. Ἐπίσης ὅτι, διὰ τῆς ἐνεργείας καὶ πράξεώς του ταύτης, «κατεγνώσθη» δημοσίᾳ, ἥτοι, ἀπεκαλύφθη ἡ κατηγορία καὶ ἐνοχὴ, κυρίως δὲ τὸ ὑπόδικον τοῦ ἤδη «ψευδοεπισκόπου» αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ τοποθετεῖ οὕτω τὸ ἀναφυόμενον θέμα ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς κανονικῆς ἀρμοδιότητος καὶ δικαιοδοσίας τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις, ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, θὰ ἐπιληφθῇ Κανονικῶς «Συνοδικῇ Διαγνώμῃ».

Τέλος, ἡ πράξις αὕτη τῆς ἀποτείχισεως, οὐχὶ μόνον δὲν τοποθετηθεῖ τὸν διενεργήσαντα ταύτην «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», πρᾶγμα ἀδιανόητον ἐν προκειμένῳ, ἀλλ' «ἠλευθέρωσε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν», δοθέντος ὅτι «οὐ γὰρ ἐπισκόπου ἀπέστη οὗτος ἀλλὰ ψευδεπισκόπου καὶ ψευδοδιδασκάλου».

Οὐδόλως συνεπῶς, εὐσταθεῖ κανονικῶς ἡ ἄποψις ὅτι τὸ μέτρον τῆς ἀποτείχισεως δύναται νὰ προξενήσῃ αἰτίαν σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ νὰ διασπάσῃ τὴν ἐνότητα αὐτῆς, δεδομένου ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἐκκλησιολογικὴν αὐτῆς ἔννοιαν, δ ι α σ π ᾱ τ α ι διὰ τῶν ἀντορθοδόξων φρονημάτων, κηρυγμάτων καὶ πράξεων καὶ τῆς ἐν γένει δ ι α φ ό ρ ο υ πρὸς τὴν Κανονικὴν καὶ Πατερικὴν Παράδοσιν πορείας τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες, ὡς ἐκ τῆς ιδιότητός των καὶ ἀποστολῆς, πρέπει νὰ ἀποτελοῦν τὸ σύμβολον ἢ «τὸ κέντρον τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας».

Διὰ τὴν ὄλην λοιπὸν συνέπειαν τῆς διαδικασίας ταύτης, ὁ ἀποτείχιζόμενος κρίνεται πολὺ δικαίως καὶ λίαν ἀντικειμενικῶς, «ὡς ὀρθόδοξος», οὐχὶ βεβαίως διότι τοῦ παρέχεται «ἡ δυνατότης» νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς «εὐχερείας», ἥτοι νὰ διακόψῃ μ ό ν ο ν τὸ

μνημόσυνον καὶ νὰ συνεχίσῃ...κοινωνίαν (!), νὰ πράξῃ δηλαδή ἐκλεκτικῶς καὶ ἀναλόγως τῶν προθέσεων του, ὡς λίαν ἐσφαλμένως παρερμηνεύουν διάφοροι, ἀλλὰ διότι «ἐσπούδασε», ἔσπευσε δηλαδή νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ σοβαρότητος καὶ ζήλου, ταχέως καὶ προθύμως νὰ ἐκπληρωσῇ οὕτω τὸ ὕψιστον τοῦτο Κανονικὸν χρέος, τόσον πρὸς διατήρησιν τῆς ὀρθοδόξου ιδιότητός του ὡς μὴ συμμετέχων τῆς αἵρέσεως τοῦ ψευδοεπισκόπου του, ὅσον καὶ ἔνεκα τῆς ὡς ἄνω εὐεργετικῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιδράσεώς του.

Τοιαῦτα ἐπομένως ἀποτελέσματα, τοῦτ' αὐτὸ σωτήρια διὰ τὸν ὀρθόδοξον βίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν διατήρησιν τῆς ὀρθοδόξου ἀκεραιότητος ἐκάστου πιστοῦ, ἀποτελοῦντα ἀναπόφευκτον συνέπειαν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Κανονικοῦ μέτρου τῆς ἀποτειχίσεως, «ὡς μὴ κατατέμνοντα τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μᾶλλον συνάπτοντα Αὐτὴν καὶ τοῦ μερισμοῦ ἀπαλλάσσοντα», οὐδὲ ὅλως ἡ Ἐκκλησία θέτει αὐτὰ διὰ τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Κανόνος εἰς τὴν ΘΕΛΗΣΙΝ ἢ τὴν πρῶαίρεσιν τῶν πιστῶν, δεδομένου ὅτι κύριος σκοπὸς τῶν Διατάξεων Αὐτῆς εἶναι, ἡ ἔννομος κατοχύρωσις καὶ ἡ ἐκ ταύτης διασφάλισις τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως αὐτῶν.

Οὐχὶ δὲ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἀκόμη ὁ κακοδοξῶν ἐπίσκοπος, οὐδὲ ὅλως ἀποκλείεται νὰ εὐεργητηθῇ διὰ τοῦ μέσου τούτου τῆς ἀποτειχίσεως τοῦ ποιμνίου του ἀπ' αὐτοῦ, καθότι, ἐν τῇ «Συνοδικῇ Κρίσει» καὶ πρὸ τῆς τελικῆς ἐπιδικάσεώς του, καθηκόντως θὰ τῷ ὑποδειχθῶσι τὰ δέοντα πρὸς μετάνοιαν καὶ ὀρθόδοξον ἀποκατάστασιν του.

Τὸ δικαίωμα ὄθεν καὶ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, δὲν εἶναι νὰ νομοθετῇ ἢ νὰ ἀφαιρῇ καὶ καταδικάζῃ πράξεις παραδεδομένας ὑπὸ Συνοδικῶν Διατάξεων καὶ τῆς Παραδόσεως, ἀλλὰ νὰ διαφυλάττῃ ἀκαινοτομήτως ταῦτα καὶ νὰ καταδικάζῃ πᾶσαν ἐπ' αὐτῶν καινοτομίαν καὶ οὕτω νὰ διαποιμαίνῃ τὸ λογικὸν ποιμνιὸν του, τὸ ὁποῖον, μόνον τότε ὀφείλει ἀπόλυτον ὑπακοήν εἰς αὐτόν. Ἐὰν ὁμοίως ὁ ἐπίσκοπος σφάλῃ καθ' οἷονδήποτε τρόπον πρὸς τ' ἄνωτέρω, τὸ ποιμνιον αὐτοῦ ὀφείλει, ὡς προείπομεν, βάσει τῶν οἰκείων Διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας ν' ἀποτειχισθῇ ἀπ' αὐτοῦ πρὸ «Συνοδικῆς Διαγνώμης» ἵνα διὰ τῆς διαμαρτυρίας ταύτης ἀσφαλισθῇ μὲν ἔναντι τῆς κακοδοξίας τοῦ ἐπισκόπου του καὶ προκαλέσῃ ἀκολούθως τὴν δέουσαν Συνοδικὴν Κρίσιν δι' αὐτόν.

Δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ἐν προκειμένῳ Συνοδικὴ Κρίσις διὰ νὰ εἶναι ἔγκυρος καὶ ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ ποίμνιον, πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Συνοδικῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς Πατερικῆς Διδασκαλίας καὶ Παραδόσεως. Ἐν ἐναντία περιπτώσει, τὸ ποίμνιον ἀσφαλιζόμενον διὰ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων (15 ΑΒ καὶ 31 Ἄπ/κοῦ) θὰ διατηρῆ τὴν ἀποτείχισίν του ἐκ τοῦ ἐπισκόπου του μέχρι συγκλήσεως «μείζονος Συνόδου». Ἐὰν δὲ αὕτη δὲν συνέρχεται διὰ τὸν α ἢ β λόγον ἢ ἕως ὅτου αὕτη συνέλθῃ, τότε τὸ συνεχίζον τὴν ἀποτείχισιν Πλήρωμα, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ «ἀκέφαλον» ἢ «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», δεδομένου ὅτι ἡ πράξις του, αὕτη δὲν ἀποτελεῖ παρακοὴν καὶ ἀνταρσίαν ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὑπακοὴν καὶ σεβασμὸν εἰς τὰ ὑπ' Αὐτῆς ἐντελλόμενα, πρᾶξις ἣτις καθιστᾷ αὕτη αὕτη καὶ μόνη, τὸν ταύτην διενεργοῦντα, πιστὸν καὶ γνήσιον Μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐ ν τ ὸ ς τῶν θείων Αὐτῆς Κελευσμάτων ἐξ ὀλοκλήρου ἰστάμενον καὶ ἀνῆκον οὕτω, εἰς τὸ ἀ κ α ι ν ο τ ὸ μ η τ ο ν Πλήρωμα Αὐτῆς.

14. ΔΙΑΚΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Τὸ Πλήρωμα τοῦτο, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ διασφαλίσῃ καὶ διατηρήσῃ τὴν ἀκαινοτομήτως ὀρθόδοξον ταύτην ιδιότητα καὶ ὑπόστασίν του εἰς τὰ τῆς Πίστεως, ὑποχρεοῦται νὰ διακόψῃ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ μετὰ τῶν κοινωνούντων τῷ κακοδοξοῦντι ἐπισκόπῳ αὐτοῦ, διότι οἱ κοινωνοῦντες τῷ κακοδόξῳ ἐπισκόπῳ, γνωρίζοντες καλῶς ὅτι οὗτος κακοδοξεῖ, ἀντὶ νὰ προβῶσιν εἰς τὰς ἐνδεικνυόμενας κανονικὰς κατ' αὐτοῦ κυρώσεις πρὸς συνέτησίν του, ὅλως ἀντιθέτως ἀποθρασύνουν καὶ ἐδραιώνουν αὐτὸν εἰς τὴν κακοδοξίαν του, διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας αὐτῶν. Οὐδόλως δὲ ὠφελεῖ αὐτοὺς καὶ οὐδένα δύναται ἐνσυνειδήτως νὰ πληροφορήσῃ οἷαδήποτε δήλωσις καὶ ὁμολογία αὐτῶν ὅτι δὲν τυγχάνουν ὁμόφρονες τῷ μεθ' οὗ κοινωνοῦν κακοδοξοῦντι ἐπισκόπῳ, καθότι ἡ ἐπιτελουμένη αὕτη πρᾶξις (τῆς κοινωνίας), Κανονικῶς κρινομένη, μαρτυρεῖ καταφανέστατα πλήρη ἐ ν ὀ τ η τ α π ί σ τ ε ω ς, δυνάμει τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ὑποκινηθῆ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας ὅπως ἐκφέρῃ τὴν ἐν προκειμένῳ «Κρίσιν» καὶ «Συνοδικὴν» Αὐτῆς «Διαγνώμην».

Ἡ κοινωνία μεταξὺ κακοδοξούντων καὶ ὀρθοδοξούντων ἐπισκόπων, θεωρεῖται λίαν ἀπαράδεκτος καὶ κατάκριτος πράξις, ὁ-

σω καὶ αὕτη νὰ καλύπτεται μὲ τὸ αἰτιολογικὸν τῆς προσωρινότητος καὶ «οἰκονομίας». Αἱ Κανονικαὶ Διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας, τελείως ἀποκλείουν τοιοῦτον δικαίωμα, διότι ἐὰν ὁ ἐν γνῶσει ἀπλοῦς πιστὸς ἔχει ὑποχρέωσιν, ὡς «Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ο Σ» κατὰ τὴν Κανονικὴν Κρίσιν, νὰ ἀποτειχισθῆ τοῦ οἰκείου κακοδοξοῦντος ἐπισκόπου του καὶ νὰ ὑπαχθῆ εἰς ὀρθοφρονοῦντα (ὁμοχώριον - ἐὰν ὑπάρχη) ἐπίσκοπον, ἐν τ ῖ ν ι δικαιώματι ὁ ἐπίσκοπος οὗτος δύναται νὰ ἐπικοινωνῆ μετὰ τοῦ κακοδοξοῦντος συνεπισκόπου του καὶ διὰ ποῖον, τότε, λόγον τὸ Πλήρωμα τῶν πιστῶν Υ Π Ο Χ Ρ Ε - Ο Υ Τ Α Ι, καθ' ὄν, ἐκ παραλλήλου, τρόπον Υ Π Ο Χ Ρ Ε - Ο Υ Τ Α Ι νὰ παραμένῃ Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ο Ν, νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν ἀποτειχίσιν, τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σ κ ο π ὸ ν τῆς ὁποίας ἐκ βάθρων κ α τ α λ ύ ε ι ἐν προκειμένῳ ὁ «ὀρθοφρονῶν» ἐπίσκοπος διὰ τῆς πρὸς τὸν κακοδοξοῦντα συνεπίσκοπον αὐτοῦ κοινωνίας του, ὅστις, σημειωτέον, σκοπός, οὐδεὶς ἄλλος τυγχάνει, εἰμὴ ἡ δ ι α - σ φ ᾶ λ ι σ ι ς τῆς (ἀκαινοτομήτου) ὀ ρ θ ο δ ὄ ξ ο υ ἰδιότητος καὶ ὑ π ο σ τ ᾶ σ ε ω ς τοῦ ἀποτειχιζομένου;

Ἡ προκαλουμένη ἐν προκειμένῳ ζημία εἶναι καταφανεστάτη, διὰ τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Πλήρωμα Αὐτῆς. Διότι, ὁ μὲν κακοδόξως φρονῶν καὶ κηρύσσων ἐπίσκοπος, δυσκόλως δύναται νὰ ζημιώσῃ καὶ βλάβῃ τοῦτο, ἔνεκα τῆς ἀπ' αὐτοῦ ἀποτειχίσεώς του, ἐνῶ, ἀπεναντίας, ὁ κοινωνῶν μετ' αὐτοῦ «ὀρθοφρονῶν» τοιοῦτος εὐκόλως δύναται νὰ παραπλανήσῃ καὶ παρασύρῃ τὸ ὑγιῶς σκεπτόμενον Πλήρωμα τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ κοινωνῶν μετὰ τοῦ κακοδόξου ἐπισκόπου, γίνεται ΑΙΤΙΑ καὶ ὁ συνδετικὸς κ ρ ῖ κ ο ς ὅπως τὸ ὀρθοφρονοῦν Πλήρωμα ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙ, ἐ ν δ ι α μ ῆ σ ω ς, μετὰ τοῦ ἐξ οὗ ἀπετειχίσθη κακοδόξου ἐπισκόπου του!

Ἐντεῦθεν ὅθεν καὶ ἡ μεγάλη βλάβη διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, τοῦ ἀ π ο κ λ ε ι σ μ ο ὦ, δηλονότι, τῆς διασώσεως καὶ διατηρήσεως τῆς ἀκαινοτομήτου γραμμῆς καὶ πορείας ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ βίῳ τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος Αὐτῆς! Τούτου ἔνεκα λόγου, ἄλλωστε, ἡ ἁγία Πρωτο-δευτέρα Σύνοδος σ α φ ῶ ς ἀποφαίνεται ὅτι ὁ ἀποτειχιζόμενος «ἐρύσατο τὴν Ἐκκλησίαν μερισμῶν καὶ σχισμάτων».

Ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τούτου βαρυτάτη εὐθύνη καὶ ἐνοχή, ἀσφαλῶς βαρύνει πρῶτον τὸ Ἱερατεῖον ἀπὸ τοῦ Ἐπισκόπου μέχρι καὶ τοῦ Μοναχοῦ καὶ δεύτερον τοὺς ἐν γνῶσει πνευματικοὺς παράγοντας ἐκ τοῦ λοιποῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐξαιρέσει τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ πορευομένου τοιούτου.

Ἐκ τοῦ γεγονότος δὲ δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ ἀποτειχιζόμενος κρίνεται Συνοδικῶς «ὡς ὁ ρ θ ὅ δ ο ξ ο ς» καὶ ἀκολούθως ἄξιός τῆς «πρεπούσης» τιμῆς καὶ τοῦ ἐπαίνου, ἀποδεικνύεται, ὅπως ἀναντιρρήτως, πόσον «ἀ ν τ ο ρ θ ὅ δ ο ξ ο ς» τυγχάνει ἢ θέσις τοῦ μὴ ἀποτειχιζομένου ἀλλὰ διατηροῦντος κοινωνίαν τῷ «ψευδοεπισκόπῳ» αὐτοῦ, ὡς «συναπολλυμένου τῆ αἵρέσει» κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας, τοὺς συνεπομένους τῷ πνεύματι καὶ φρονήματι τῆς προκειμένης «Συνοδικῆς Διαγνώμης». Ἐξ αὐτοῦ ἐπίσης ἀποδεικνύεται, πόσον οἰκτρῶς πλανᾶται ὁ μὴ ἀποτειχιζόμενος, ἀλλ' ἀρκούμενος εἰς ἐπιφανειακὰς τινὰς ἐκδηλώσεις διαμαρτυρίας καὶ φρονῶν ὅτι οὕτω πράττων, παραμένει Ζ Ω Ν Μέλος τῆς Ἐκκλησίας! Μὴ θέλων δὲ νὰ ἀντιληφθῆ καὶ συμμορφωθῆ πρὸς τὸν ἐν προκειμένῳ ὑποδεικνυόμενον, Κανονικῶς, μοναδικὸν τρόπον διασώσεως καὶ διατηρήσεως τῆς ὑποστάσεως τῆς ὀρθοδόξου ιδιότητός του, καθίσταται, τῆ οὐσία, προφανῶς, Σ Ε Σ Η Π Ω Σ Μέλος τῆς Ἐκκλησίας, κρινόμενος ὑπ' Αὐτῆς ὡς ἀπειθὲς καὶ ἄξιον κατακρίσεως τέκνον Τῆς, ἅτε ἐ κ τ ὅ ς τοῦ θριγγοῦ τῶν Διατάξεων καὶ Ἐνταλμάτων Αὐτῆς πορευόμενον καὶ μὴ ὡς ἐκ τούτου, τοῦ «ἐ π α ί ν ο υ καὶ τῆς τ ι μ ῆ ς» «τ ο ῖ ς ὁ ρ θ ο δ ὅ ξ ο ι ς» καταξιούμενον!

Καὶ ἐνῶ διὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους, τυγχάνει ἀδιανόητον καὶ ὀριστικῶς ἀποκλείεται νὰ θεωρηθῆ «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» ὁ πρὸ «Συνοδικῆς Διαγνώμης» ἀποτειχιζόμενος τῷ κακοδοξοῦντι οἰκείῳ ἐπισκόπῳ, παρὰ ταῦτα, δύναται οὗτος νὰ θεωρηθῆ ὡς εὕρισκόμενος «ἐκτὸς» Αὐτῆς, ἐφ' ὅσον, τυχόν, ἤθελε διατηρήσῃ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ ἐπισκόπου ἢ ἐτέρου κληρικοῦ παντὸς ἐν γένει βαθμοῦ καὶ τάξεως, μὴ κοινωνούντων μὲν τῷ ἐξ οὗ οὗτος ἀπετειχίσθη, πλὴν σ τ ε ρ ο υ μ έ ν ω ν Κ α ν ο ν ι κ ῆ ς π ρ ο ε λ ε υ σ ε ω ς καὶ ὑ π ο σ τ ά σ ε ω ς καὶ διατελούντων ἐν Π α ρ α σ υ ν α γ ω γ ῆ.

15. ΚΟΛΑΣΙΜΟΣ ΑΔΡΑΝΕΙΑ

Βάσει τῶν ἀνωτέρω, ἔχομεν καὶ πάλιν νὰ παρατηρήσωμεν μετὰ λύπης, ὅτι οἱ μὴ ἐφαρμόζοντες τὸ περὶ οὗ προανεπτύχθη ἀσφαλὲς καὶ Κανονικὸν μέτρον τῆς ἀποτειχίσεως, συμβαίνει νὰ εἶναι οἱ ἐκ τῶν «Συντηρητικῶν» ἐπαίοντες τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμά-